

1. TEDEN

Molitev: V začetku molitve je lahko v pomoč ta vaja: *Najprej se usedem, utihnem, zaprem oči in se telesno sprostim tako, da se zavem celotnega telesa od glave do pete: drsim počasi po telesu, čutim glavo, čelo, nos, lica, brado itd. vse do stopal. Potem se zavem svojega dihanja. Ob njem se zadržim več časa. Pozoren sem na vdihe in izdihe. Vsak vdih izraža hrepenenje in izdih zaupanje. Z vzdihom hrepenim po Očetu in z izdihom se mu izročam.*

Božja beseda: K Božji besedi se sklonimo s prošnjo, da bi začutili moč, ki je njej. V nekem smislu nam Božja beseda ne želi ničesar povedati, temveč nas želi pripeljati v zaupljiv odnos z Bogom, v občestvo z njim. Želi ustvariti ozračje bližine, domačnosti, prijateljstva. Zato je zelo pomembno, da gojimo zavest, kako je Božja beseda dragocena, lepa, bogata. Objemimo, poljubimo Sveto pismo, ki ga odpiramo. Bog je namreč svet tako vzljubil, da je poslal svojo besedo, da bi se vsi rešili, če malo prilagodimo Jezusove besede (prim. Jn 3,16). Pomembno je tudi, da beremo z naklonjenostjo, z dobrohotnostjo do besedila, do tistega, ki nam govori. Brez te drže naklonjenosti se nam beseda ne bo odprla.

Dva odlomka za molitev v tem tednu (najprej molim enega 3-4 krat, potem drugega):

Mt 6,5-15: Molitev k Očetu, ki vidi na skrivnem. Jezus v odlomku najprej svari pred tem, da z molitvijo ne bi hranili svoje častihlepnosti, da molitve ne bi opravljali pred ljudmi in pri tem nečimrno iskali slave zase. »Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki vidi na skrivnem ...« Kaj pomeni iti v svojo sobo in zapreti vrata za seboj? Najprej je potrebno najti prostor, kjer bomo lahko v tišini (kolikor je to mogoče), kjer nas ne bodo motili zunanji dejavniki (hrup, ljudje ...). Potem je potrebno zapreti še vrata pred množico vsega, kar se dogaja v naši notranjosti: vtisi, spomini, občutja, misli, skušnjave, želje, skrbi, strahovi, hrepenenja ... Nekaj od tega je bežnega, to lahko pustimo, da gre mimo, kakor izložbe, ko gremo po ulici. Druge stvari so bolj žive, o teh se je dobro pogovoriti z Gospodom, mu jih izročiti. Znašli smo se namreč pred Očetovim pogledom. Pred tem pogledom smo lahko povsem iskreni, odprti, zaupljivi. Ta pogled je pomemben, saj je pozoren, ljubeč, blag. Želi nam razodeti, kako zelo smo Očetu dragoceni, želi nas ozdraviti, želi ...

Na začetku molitve, ko smo se umirili, lahko izrazimo Gospodu takšno ali podobno prošnjo: Oče, naj se v tej molitvi zavem tvojega ljubečega pogleda, naj se ti zaupam.

Mt 4,1-11: Hudič skuša Jezusa. »Tedaj je Duh odvedel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal.« Tu je pomembna ena podrobnost: Sveti Duh je odvedel Jezusa v puščavo, da bi bil skušan. Skušnjave, tudi naše, imajo nek namen. Skrivnostno, po Božji previdnosti so nam dane, da bi se videlo, kaj je v našem srcu, kje je naše srce. Jezus je šel v puščavo takoj po svojem krstu. V njem so odzvanjale besede Očeta: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.« Te besede izražajo Jezusovo dostojanstvo, njegovo dragocenost v Očetovih očeh. Tega dostojanstva smo deležni tudi mi. V puščavi skuša hudič v Jezusu omajati to njegovo zavest, da je ljubljen in dragocen. Želi mu nekako vsiliti dvom o njegovem sinovstvu, ko pravi: »Če si Božji Sin ...« Jezus se brani s tem, da navaja Božjo besedo, ki jo je premišljeval v puščavi. Ne pogovarja se s skušnjo, ne boji se je. Vabljeni smo, da gremo z Jezusom tudi mi v puščavo in da z njim premagujemo skušnjave. Z njim, ne sami! V svojem srcu, pred Očetovim pogledom, vidimo razne misli, strasti, grešna nagnjenja (požrešnost, nečistost, lakomnost, lenoba, jeza, nevoščljivost, častihlepnost, napuh ...). Vse to nas želi oropati našega dostojanstva, tega, kar v resnici smo: Božji otroci, Božje podobe, blagoslovljeni, ljubljeni, eno telo v Kristusu. Naš duhovni napor je v tem, da ohranjamo – z molitvijo in Božjo besedo – to svoje dostojanstvo. V Jezusovi družbi, pred ljubečim pogledom Očeta, se nam skušnjav ni treba bati.

Prošnja na začetku te molitve: **Gospod, prosim te za milost, da bi s teboj bojeval boj s skušnjavami, da se jih ne bi bal, da bi znal pripovedovati tebi o vsem, kar mi hoče odvzeti dostojanstvo tvojega otroka.**

